

FR. MISTRAL (*)

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΦΑΥΝΟΥ

"Ελα γυμνή στην άγκαλιά μου. "Η νύχτα τώρα ξεψυχάει,
Στερονές αναλαμπές αφήνει και πριζοτρίζει το καντήλι.
Τὸ κέδρινό μου τὸ ρολοὶ μὲ πένθιμο ρυθμὸ χτυπάει
Κι ἀπόμακρα μέσ' στὰ χωράφια οὐρλιάζουν ἄγρια οἱ σκύλλοι.

Σὰν κάτι νὰ σιγοπεθαίνει, τριγύρω μας. "Ελα σιμά μου,
Τὰ κόκκινά σου δὸς μου χεῖλη, τὰ μάτιά σου τὰ φλογισμένα,
Θέλω σὰν Βάκχη νὰ σὲ σφίξω στὴ διψασμένην ἀγκαλιά μου,
Θέλω παρῶλυτος νὰ πέσω στὰ στήθη σου τὰ πετρωμένα.

Τῆς χήρας τὸ παιδὶ στὸ πλάϊ, στὸ σπίτι τὸ γειτονικό μας
Ξεψύχησε δυὸ ὥρες τώρα καὶ ξαγρυπνοῦνε οἱ γειτόνοι.
"Ελα νὰ χύσωμε ἀγάπες, ζωὲς στὸ σπίτι τὸ δικό μας·
Νὰ κυλιστοῦμε μέσ' στὴ νύχτα. Γιὰ κοίτα, πέρα, ξημερώνει.

Θέλω μέσα σ' αὐτὴ τὴ νύχτα, μέσ' στὸ νεκρὸ καὶ στὸ σκοτάδι
Ζωὴ νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω ἀπ' τὴ ματιά σου, ἀπ' τὰ χεῖλη
Νὰ λυώσω μ' ἓνα φίλημά σου καὶ μ' ἓνα σου χνουδάτο χᾶδι
Τὴν ὥρα ποῦ μοιρολογᾶνε κι οὐρλιάζουν ἄγρια οἱ σκύλλοι.

(*) Σημ. Ν. Ζ. Τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὰ τελευταῖα τοῦ Μιστράλ, μεταφρασμένα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Προβηγκιανὴ διάλεκτον, ἀπὸ χειρόγραφο τοῦ μεγάλου ποιητῆ ποῦ ἦταν φίλος του ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας κ. Ν. Γουμάδης (Ν. Κουκούλας), ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους μορφωμένους θεατρικοὺς καλλιτέχνες μας.

Οἱ μεταφράσεις του ἔχουν τὸ προτέρημα ν' ἀποδίνουν μὲ ξηλετὴν ἀκρίβεια τὸ ρυθμὸ, τὴ χάρη, τὴν ὁμορφίαν τοῦ πρωτοτύπου. Ἔχει πλουτίσει τὸ Ἑλληνικὸ δραματολόγιό μ' ἅπαιρα διαλεκτὰ ξένα ἔργα.

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΗΛΙΟΥ

"Ελα νὰ σὲ πάρω μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου.

—Τάχατε ποῦ θαῦρης τέτοιαν ἀγκαλιά;

"Ελα νὰ μεθήσης ἀπὸ τὰ φιλιὰ μου,

Τὰ τρελλὰ φιλιὰ!

"Ελα νὰ σὲ βρέξω μὲ τὰ δάκρυά μου,

—Λόγια τῆς ψυχῆς μου μαργαριταρένια,

Καὶ νὰ γύρης ἔλα δίπλα στὴν καρδιά μου,

Δίχως φόβο κ' ἔννοια.

Τὸ χλωμὸ καντήλι ἄς το νὰ φωτίζη

Μόνο φοβισμένο. Λύσε τὰ μαλλιά σου,

Δόσε μου τὰ χεῖλη γρήγορα πεθαίνω.

Θέλω σὰν κουρέλι μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου

Πότε νὰ σὲ σφίγγω, πότε νὰ σὲ παίρνω,

Νὰ σὲ ἰδῶ νὰ σβύνης κάτω ἀπ' τὰ φιλιὰ μου,

Καὶ νὰ σὲ συντρίβω στὸ βαρὺ μου στέρνο.

Θέλω τὰ φιλιὰ σου νὰ ρουφῶ· νὰ πίνω

Τὰ ὑγρά σου χεῖλη, τὰ θολὰ σου μάτια.

Τὴ ψυχὴ μου ὅλη μέσα σου νὰ χύνω,

Κ' ὕστερα νὰ πέφτω σὰ σωρὸς κομμάτια.

Θέλω νὰ τὰ βλέπω ὅλα σκορπισμένα,

Τὰ μαλλιά σου, τὴ ψυχὴ, τὰ χεῖλη,

"Ολα σὰ μιὰ μάζα κάτω πεταμένα

Καὶ νὰ τὰ φωτίζη μόνο τὸ καντήλι.

ΘΕΛΩ

Θέλω νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου πού μοιάζουν καταρράχτες μαῦροι,
Θέλω νὰ πίνω ἀπ' τὰ φιλιὰ σου τ' ἀθάνατο, τὸ μαγικὸ νερό·
Νὰ κλάψω, νὰ πονέσω, νὰ χαρῶ,
Παρηγοριὰν ὁ πόνος μου γιὰ ναῦρη.

Θέλω στῆς νύχτας μέσα τ' ἄγρια καὶ βαθειὰ σκοτάδια
Νὰ χύσω τὴ ψυχὴ μου ὅλη στὴ θολὴ ματιά σου.
Θέλω νὰ μ' εὔρη ἢ χαρυνγὴ στὴν ἀγκαλιά σου
Νεκρὸν ἀπ' τὰ πολλὰ σου, βελουδένια χάδια.

Θέλω νὰ νοιώσω φρίκη, ἀνατριχίλα, πόνο καὶ λαχτάρα·
Θέλω τὴν ὥραν ὅπου ξαγρυπνᾷ σιμὰ στὸ λίκνο ἡ μάνα,
Ἡ τὴν αὐγὴν ὅταν ἀργὰ χτυπᾷ τοῦ ὄρθρου ἡ καμπάνα,
Γονατιστὸς νὰ πῶ βουβὰ μιὰ προσευχὴ καὶ μιὰ κατάρρα.

Ν. ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ

“ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΜΑΡΩΣ
ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ”.

Μυαλό ἀνήσυχο καὶ μελετηρὸ βασανίστηκε καὶ σκοτώθηκε
ζητώντας νὰ λύσῃ τὸ αἰώνιο πρόβλημα πού δέρνει τὴν ἀνθρωπό-
τητα ἐδῶ καὶ αἰῶνες.

Ἐφτυσε εἰδωλα πού ἐλάτρευσε, κλωτσοπάτησε καὶ ποδοκύλισε
τὶς λαμπρὲς ψευτιὲς πού τὸν ἐμπούκωσαν στὸ σκολεῖο καὶ ἀπὸ τὰ
βάθη τῆς καρδιάς του περιφρόνησε τὴν ἀδιάντροπη ψευτιά τοῦ
Κράτους καὶ τὶς ἐπίσημες ἀλήθειες του.

Ἀφοῦ τὰ γκρέμισε ὅλα ἔννοιωσε μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν